

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 332

Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2013

Διαθήκη κληρονομιά στήν Ἐκκλησία

Συνήθως οἱ ἄνθρωποι ψάχνουν τίς διαθῆκες γιά νά ἀνακαλύψουν κάποια κληρονομιά πού τούς χαρίζεται ἀπό τόν κεκοιμημένο διαθέτη. Στή Διαθήκη τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου, ὅμως, ἡ κληρονομιά χαρίζεται σ' ὁλόκληρη τήν Ἐκκλησία. Ἀνακαλύπτουμε τό θησαυρό πίσω ἀπό τόν λακωνικό λόγο του:

Τή δοξολογική καί εὐχαριστιακή στάση του μέσα σέ κόπους, μόχθους καί περιπέτειες.

Τήν εὐχαριστία καί γιά τή θησαυρισμένη ἐμπειρία τῆς σταυρωμένης ἀρχιερωσύνης του.

Τούς ἀποστολικούς ἀσπασμούς καί τίς εὐλογίες του στούς ἀδελφούς καί συμμοναστές του, τίς εὐχαριστίες καί τίς εὐλογίες στούς ἐκλεκτούς ἀδελφούς καί συνεργούς του, τήν εὐγνωμοσύνη στούς ἐπώνυμους καί ἀνώνυμους πού τοῦ συμπαραστάθηκαν στήν περίοδο τῆς ἔσχατης στέρησής του.

Τήν εὐλογία πού ἀφήνει ἰδιαίτερα στό ἀγαπημένο ποίμνιο τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, τό ὁποῖο ποτέ δέν ἐγκατέλειψε μέ τή θέλησή του, ποτέ δέν τό ξέχασε στίς προσευχές του καί χάριν τοῦ ὁποῖου ἔδωσε ὅλες τίς ἐκκλησιαστικές μάχες γιά τήν κανονική λειτουργία στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας.

Τήν διάθεσή του, τά βιβλία του, τή μοναδική περιουσία του, πού ἀφιέρωσε στήν Ἐκκλησία κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς του, νά τά χαρίσει μετὰ τό θάνατό του καί πάλι στό ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Τήν ἐκζήτηση ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς προσευχῆς Της, γιά νά ἔχει “καλήν ἀπολογία” ἐνώπιον τοῦ Κυρίου του.

Ἀποστολικά βιώματα καί ἐμπειρίες καί ἀποστολικές εὐχές καί εὐλογίες ἐκφράζει ἡ Διαθήκη καί αὕτη εἶναι ἡ κληρονομιά πού ἄφησε ὁ μακαριστός ἐπίσκοπος στήν Ἐκκλησία.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

24 Αυγούστου 2007

Μνημόν

Όσο Κορνήλιος

Αθήνα

Βοήθησε και βοήθησε να Κορνήλιος

για να μη κληθεί να διακομίσουν «έναν υόνιο
και παχυν» (Β' Κοριν. ια' 27) «Παύλο θο-
σεράσιο και υιό θουσκίου υιό θουσκίου
και σκουρμάνη Αρχιεπισκόπου».

Αποστολή της αλληγίας με την οποία
να σταθεί ως «αυτονομήσαντες με
τη διδασκαλία» (Ατ. ι. 14). «Εφ' η (α-
ποστ. ε' Κοριν.) και οι υιόι της δοξ-
αίας σου κληρονομήσαν διτ' τον Πά-
ντα υιόν σου «εν τω έσω άνθρωπο» (Ατ. ι. 16).

Εκκρίνω και αναγνωρίζω την επι-
μονή της ευσέβειας αλληγίας και συνεργ. β
αυτ' επικροτήσαν την αγάπη ενόμιον τε-
υηνοίς (Γ' Ατ. 6) «Εκκρίνω» εκκρί-

Παύλος
Αθήνα
24 Αυγούστου 2007

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΪΟΣ

νοῦτάς ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς (7). «Ὁ
Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁ Κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς... ἡκούσαντες
καὶ περισσεύοντες τῇ ἀγάπῃ τῇ εἰς
ἐξ ἡμῶν καὶ εἰς πάντας (ἀ' Θεο. β' 13, 12)

ἔργῳ ἐκέντησαν καὶ ἀδελφότητος, ποὺ
καὶ καὶ καὶ εἰς τὴν πόλιν μου εἰσῆλ-
θον (Φ. π. ο. δ' 16) καὶ τὴν πόλιν μου
ἐδόχνησαν πόντος μου, καὶ βοήθησαν
ἐν τῇ ἐπιβίωσιν καὶ ἐργῶν καὶ τῇ
καρτερικῇ πορείᾳ μου, καὶ ἐκείνῃ
ἐκ μου καὶ, γὰρ ἀντιδρῶν τὴν
συνδικαλιστικὴν ἀντιρροπὴν μου.

Εἰς ἀποκρίσιν τοῦτο καὶ Μητρο-
πολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἀρνεῖται
τὴν ἐξέγερσίν μου καὶ λέγει τὴν ἀντι-
δικαλιστικὴν ἀντιρροπὴν καὶ τὴν ἀντιρρο-
πὴν.

ἡ
Μητρο-
πολίτης
Ἀττικῆς
καὶ
Μεγαρίδος

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Περαισιν κινήτην ἡ δαίμων
δὲν ἀνέκνησα καὶ δὲ μετ' ἐροκλ
οὐτὲ πρὸς τὰς διδασκαλίας.

Τὸ ἀργὺν μου, καὶ τοῦτο εἰς
προσωπικῶν μου διδασκαλίας καὶ τῶν
ἐκείνων, καὶ μετ' ἐφίπνεσεν ὁ Κύριος νῦν
συγγεγραμμένον, ἔχων ἐκχωρήσας, ἀπὸ τοῦ
καὶ οὐκ ἀνέκνησα τὴν ἀδελφότητά μου
οἱ φερουσιν τὴν ἐργον.

Ἀδελφοί μου, προσεχόμενοι νῦν
ἔχων ἐκχωρῶ συγγεγραμμένον ἐν ὧν
καὶ Κύριον μου.

Νικόλαος

Ιδιόγραφη Διαθήκη

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου

(Δημοσιευθεῖσα νομίμως στά Δικαστήρια τῶν Ἀθηνῶν τήν 8ην-10-2013)

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

24 Αὐγούστου 2007

Μνήμη Ὁσίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ

Δοξάζω καί εὐχαριστῶ τόν Κύριόν μου, γιατί μέ ἀξίωσε νά διακονήσω «ἐν κόπῳ καί μόχθῳ» (Β΄ Κορινθ. ια΄ 27) τό Πανάγιο Θυσιαστήριο καί νά θησαυρίσω τήν ἐμπειρία μιᾶς σταυρωμένης Ἀρχιερωσύνης.

Ἀσπάζομαι τοὺς ἀδελφούς μου καί συμμοναστές μου τοὺς «συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει» (Φιλιπ. δ΄ 14). «Δώη (αὐτοῖς ὁ Κύριος) κατά τόν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ δυνάμει κραταιωθῆναι διά τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ εἰς τόν ἔσω ἄνθρωπον» (Ἐφεσ. γ΄ 16).

Εὐχαριστῶ καί ἀντιπροσφέρω τήν εὐλογία μου στοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφούς καί συνεργούς «οἱ ἐμαρτύρησαν τῇ ἀγάπῃ ἐνώπιον ἐκκλησίας» (Γ΄ Ἰωάν. 6) «μηδέν λαμβάνοντες ἀπό τῶν ἐθνικῶν» (7). «Ὁ Θεός καί πατήρ ἡμῶν καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός... πλεονάσαι καί περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ τῇ εἰς ἀλλήλους καί εἰς πάντας» (Α΄ Θεσ. γ 11, 12).

Στοὺς ἐπώννυμους καί ἀνώννυμους, πού «ἅπαξ καί δῖς εἰς τήν χρεῖαν μου ἔπεμψαν» (Φιλιπ. δ. 16) κατά τήν περίοδο τῆς ἔσχατης στέρησής μου, καί βοήθησαν στήν ἐπιβίωση καί ἐμοῦ καί τῆς γηραιᾶς ἀείμνηστης μητέρας μου, καταλείπω ὡς μοναδικό, φτωχό ἀντίδωρο τήν πηγαία εὐγνωμοσύνη μου.

Στό ἀγαπημένο ποίμνιο τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ἀφήνω τήν εὐλογία μου καί ζητῶ τήν ἀπό καρδίας του συγχώρηση καί τήν προσευχή του.

Περιουσία κινητή ἢ ἀκίνητη δέν ἀπέκτησα καί δέν μοῦ προκύπτει πρόβλημα διαθέσεώς της.

Τά ἄμφιά μου, τά βιβλία τῆς προσωπικῆς μου βιβλιοθήκης καί τά βιβλία πού μέ ἀξίωσε ὁ Κύριος νά συγγράψω, τά ἔχω ἐκχωρήσει, πρό πολλοῦ, στή μοναστική μας Ἀδελφότητα καί στό Ἱεραποστολικό της ἔργο.

Ἀδελφοί μου, προσευχηθῆτε νά ἔχω «καλήν ἀπολογίαν» ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μου.

†ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (στ)

Καταδίκη σέ ἀτίμωση καί ἀνέχεια

Αξίζει τόν κόπο, παρενθετικά, νά αποῦμε δυό λόγια καί γιά μιὰ κίνηση ἀπρέπειας πρὸς 10 ἐκ τῶν 12 ἐκθρονισθέντων μητροπολιτῶν ἐκ μέρους πρωτοστατῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας. Μιά ἐβδομάδα μετὰ τὴ συνεδρία τῆς Συνόδου πού ἐκθρόνισε τοὺς 9 τελευταίους ἐκ τῶν 12, στίς 18-7-1974, ἡ κουτσουρεμένη Σύνοδος πήρε ἀπόφαση τοὺς μὲν Διδυμοτείχου Κωνσταντῖνο καί Κιλκισίου Χαρίτωνα νά τοὺς ὀνομάσει πρῶην, τοὺς δέ ὑπόλοιπους 10 νά τοὺς ὀνομάσει «*τιπουλάριους μητροπολίτες πάλαι ποτέ διαλαμψασὼν ἐπίσκοπων*». Εἶναι γνωστοί οἱ μητροπολίτες πού ἀνέτρεξαν στοὺς καταλόγους παλαιῶν ἐπίσκοπων γιά νά ἀνεύρουν τίτλους περιπαικτικούς, δεικτικούς, ἢ περιγραφικούς μιᾶς κακῆς εἰκόνας πού εἶχαν γιά καθένα ἀπὸ τοὺς 10 αὐτοὺς μητροπολίτες. Ἀπὸ τότε οἱ τίτλοι αὐτοὶ ἀποκλήθηκαν «*παρατσούκλια*», πού σκοπὸ εἶχαν τὴν περαιτέρω ταπείνωση καί ἀτίμωση τῶν ἐκθρονισθέντων.

Ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαριδος Νικόδημος ποτέ δέν ἀποδέχθηκε τίς ἐκπτωτικές πράξεις τῆς Συνόδου πού γίνανε σέ βάρος του οὔτε τὴν προσαγόρευσίν του ὡς *τιπουλαρίου μητροπολίτη Ἑλous*, πού

ἡ ἀρρωστημένη ἐμπάθεια μιᾶς δράκας ἀνθρώπων τοῦ ἐπέβαλε. Ποτέ, ὅλα τὰ χρόνια, δέν δέχθηκε νά ἀποκαλεῖται, ἀκόμα καί στὴν ἀλληλογραφία ἀπὸ τὴ Σύνοδο, εἴτε μέ τό *παρατσούκλι* εἴτε ὡς *πρῶην*. Πληθος γράμματα τῆς Συνόδου, πού ἄλλες φορές εἶχαν προειδοποιητικό ἢ ἀπειλητικό χαρακτήρα, ἄλλες φορές τόν καλοῦσαν γιά νά ἀσκήσουν δίωξη ἐναντίον του, ἄλλες πάλι φορές τόν καλοῦσαν νά ἀποδεχθεῖ δῆθεν προτάσεις ἐπιλύσεως, δέν τὰ παραλάμβανε οὔτε ὡς συστημένα μέσῳ τοῦ ταχυδρομείου οὔτε μέ κλητήρα τῆς Συνόδου, γιατί δέν ἀναγνώριζε οὔτε τόν τίτλο τοῦ τιπουλαρίου πού τοῦ ἀποδόθηκε οὔτε τίς σέ βάρος του ἐκπτωτικές πράξεις.

Ἡ μὴ ἀποδοχή τῶν τίτλων ἀπὸ τοὺς ἐκθρονισθέντες μητροπολίτες καί ἀπὸ τόν Ἀττικῆς Νικόδημο εἶχε καί βαρύτερες συνέπειες. Ἐπὶ χρόνια ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτοῦσε νά ὑπογράφουν μέ τὰ «*παρατσούκλια*» γιά νά παίρνουν τόν κουτσουρεμένο μισθό τους (πού ἀνερχόταν στά δύο τρίτα τοῦ μισθοῦ τῶν ἄλλων μητροπολιτῶν). Μέ αὐτόν τόν τρόπο τοὺς καταδίκασε νά μὴν ἔχουν οὔτε τὰ ἀπαραίτητα γιά τὴν συντήρησίν τους καί

νά ζούν πραγματικά από «τίς ἐλεημοσύνες τῶν πιστῶν» (ἐκφραση τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου) πού τούς ἀγαποῦσαν καί βρίσκονταν στό πλευρό τους.

Στίς 13 Ὀκτωβρίου τοῦ 1978 ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποφασίζει νά ἄρει τά ἐμπαθῆ σέ βάρος τῶν 10 μητροπολιτῶν ἐπιτίμια καί νά τούς ἀποκαλεῖ πλέον πρώην μητροπολίτες στίς ἔδρες πού εἶχαν διακονήσει. Σέ λίγο καιρό ὁμως καί νέα ἐκπληξη τούς περίμενε γιά τή σκοπιμότητα τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς. Γράφει ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς στό ἡμερολόγιό του: «01-02-1979. Ἄλλη περίπτωσι πλαστογραφίας. Ὁ Σεραφεῖμ ἔκανε «πράξι» (στίς 16-12-1978), ὑλοποιῶντας τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας (τῆς 13^{ης}-10-1978) γιά τά παρατσούκλια, καί σ' αὐτήν προσέθεσε στοιχεῖα γιά νά ἐπικυρώσῃ τίς καταδικαστικές ἀποφάσεις τοῦ 1974. Κάθε πρότασι, πού θά διατυπώνουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί γιά μᾶς εἶναι σκέτο φαρμάκι καί πρόκλησι». Σαφῆς λοιπόν πρόθεση τοῦ Σεραφεῖμ ἡ ἐκ νέου ἐπικύρωση τῶν καταδικαστικῶν πράξεων τοῦ 1974. Δεῖτε ἀποσπάσματα τῆς πράξεως αὐτῆς τῆς Συνόδου γιά νά βεβαιωθεῖτε:

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. 5178

Διεκπ. 2432

Ἀθήνησι τῇ 16-12-1978

ΠΡΑΞΙΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος...

Ἀποφασίζει

Ὅπως, κατ' ἄκραν οἰκονομίαν, συγκατάβασιν καί Ἐκκλησιαστικήν ἐπιείκειαν, ἐφ' ἑξῆς ἀντικατασταθεῖ ἡ προσαγόρευσις τῶν κατωτέρω Ἀρχιερέων ὡς κάτωθι:

.....
6) Σεβ. Μητροπολίτου Ἑλους κ. Νικοδήμου, ὡς πρώην Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος...

Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις μηδέ τό παρὰπαν ἐπηρεάζει τήν περί ἀντικανονικῆς ἐκλογῆς καί καταστάσεως ἐνός ἐκάστου ἐξ αὐτῶν ἐξενεχθεῖσαν οὐσιαστικήν Συνοδικήν κρίσιν καί ἀπόφασιν, (ἡ ὑπογράμμιση δική μας) ἀποτελοῦσα ἀπλῶς μέτρον ἐπιείκειας, ἀγάπης καί εἰρηνεύσεως...

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

+Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ Πρόεδρος»

Προσέφυγαν 3 ἐκ τῶν 10 μητροπολιτῶν στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας γι' αὐτή τήν «Πράξιν» τῆς Συνόδου καί στή διαδικασία τῆς ἐκδίκασης τούς περίμενε μιά δυσάρεστη ἐκπληξη: τήν «Πράξιν» αὐτή τῆς Συνόδου τήν ὑπέγραφαν καί γνωστοί στούς 12 μητροπολίτες. Γράφει ὁ Ἀττικῆς στό ἡμερολόγιο: «22-09-1979. Ὁ Δημήτρης Παπουτσιδάκης μοῦ ἀνακοίνωσε σήμερα ὅτι ὁ Ἀιλαῖος παρουσίασε στό Συμβούλιο Ἐπικρατείας Πρᾶξι τῆς Ἱεραρχίας... σχετικά μέ τήν ἄρσι τῶν παρατσουκλίων, πού περιέχει καί τήν ἐπίμαχη φρᾶσιν... καί τήν ὁποία ὑπογράφουν καί γνωστοί μητροπολῖται. Ὅλα τά ἀπῆθανα γίνονται πραγματικότης».

Ἡ προσφυγή στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, κίνηση πού πάντα φόβιζε τήν διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας

Βίοι Παράλληλοι

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Αττικής και Μεγαρίδος κυρός Νικόδημος κατά τόν 40ετή διωγμό του δέχτηκε πολλές επικρίσεις εκ μέρους τών διωκτῶν του. Συνήθης σέ ανάλογες περιπτώσεις εἶναι ἡ διασπορά πικρῶν σχολίων, πού τάχα προέρχονται ἀπό ἐγνωσμένες αὐθεντίες (στήν

πραγματικότητα ἀπό χαλκεῖα προπαγάνδας) καί ἀποτιμοῦν ὡς ἠθικά λιποβαρῇ τόν ψυχικό κόσμο τοῦ θύματος. Στόχος ἡ μετάθεση στό πρόσωπό του τῶν εὐθυνῶν τῶν θυτῶν καί ἡ δικαίωσή τους στά μάτια τοῦ κόσμου. Ἔτσι, ὁ Ἐπίσκοπός μας δέχτηκε τή μομφή τῆς «ἔμμονης ἀντιεκκλησια-

πού προέβαινε συνεχῶς σέ παράνομες καί ἀντικανονικές πράξεις, ἔκανε τόν Σεραφεῖμ νά σπεύσει νά ἀνακαλέσει τήν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας γιά ἄρση τῶν παρατσουκλιῶν. Γράφει ὁ Ἀττικῆς στό ἡμερολόγιο: «07-11-1979. Μέ πρότασι τοῦ Σεραφεῖμ καί μέ 40 ψήφους ἐπανέφεραν τά παρατσούκλια.

Τόν Κύριό μου τόν ἐκάλεσαν «Ναζαρηνό». Γιατί ἐγώ νά στενοχωροῦμαι γιά τήν διάθεσι ἐμπαιγμοῦ, πού δείχνουν οἱ σύγχρονοι ἀρχιερεῖς ἐναντί μου καί ἐναντι τῶν συνεξορίστων μου ἀδελφῶν;»

Νά κλείσουμε τό θλιβερό αὐτό κεφάλαιο σχετικά μέ τά «παρατσούκλια» μέ μιá ἀκόμα ἐπισήμανση. Ὅταν, μετά τίς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τοῦ 1990 καί τῆς Ὀλομελείας τοῦ 1993, ἔπесαν ὅλες οἱ ἐκπτωτικές πράξεις τῆς διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ ἐπι-

ζῶντες 6 μητροπολίτες ἦταν πλέον οἱ νόμιμοι στίς ἔδρες τους καί ὅλες οἱ ἐπαίσχυντες πράξεις σέ βάρος τους (καί αὐτές μέ τά «παρατσούκλια») εἶχαν καταρρεύσει, ἐπέμεναν σκληροπυρηνικοί καί ἐμπαθεῖς μητροπολίτες νά βγαίνουν στά παράθυρα τῶν ΜΜΕ καί νά ἀποκαλοῦν τούς μητροπολίτες χαιρέκακα μέ τούς τίτλους τῶν «παρατσουκλιῶν» καί ἄλλοι ἐπίσης νά τούς στέλνουν ἀκόμα καί ἐπίσημα ἔγγραφα ἀπό τή Σύνοδο μέ τά ἐμπαικτικά «παρατσούκλια» (διαπράττοντας ποινικά κολάσιμη πράξη).

Ἡ μεγάλη ἐκπληξη ἦταν ὅταν, καί μετά τήν κοίμηση τοῦ μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικοδήμου, διαπιστώσαμε ὅτι ἡ μερίδα του στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἦταν ὡς «Ἐλους Νικόδημος».

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

στικής νοοτροπίας», διότι ... δέν ακολουθήθηκε τό παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, πού παραιτήθηκε ἀπό τό θρόνο του, «γιά τήν εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας», ὅταν ἡ κανονικότητα τῆς ἀνάρρησής του στό θρόνο του ἀμφισβητήθηκε. Εἶναι γνωστές ἀπό ἄλλες στήλες τοῦ περιοδικοῦ μας οἱ ἄδικες συνοδικές ἐνέργειες σέ βάρος τοῦ μακαριστοῦ Νικοδήμου. Τίθεται, λοιπόν, τό κρίσιμο ἐρώτημα ἂν τά δεδομένα τῆς δίωξης του μποροῦν νά παραλληλισθοῦν μέ τά ἀφορῶντα τόν μεγάλο Ἅγιο Ἱεράρχη γεγονότα. Ἐνα βλέμμα στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία θά ἦταν διαφωτιστικό.

Στήν περίοδο πού ἀκολούθησε τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο τῆς Νίκαιας, τά θεολογικά ἐρείσματα γιά τήν καταδίκη τοῦ Ἀρειανισμοῦ εἶχαν τεθεῖ, στήν πράξη ὅμως ἡ αἵρεση κυριαρχοῦσε καί εἶχε ἀλώσει τήν κρατική διοίκηση στό ἀνατολικό τμήμα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ Αὐτοκράτορας Οὐάλης ἦταν Ἀρειανός. Στήριζε τοὺς ὁμοδόξους του καί δίωκε ὅσους κληρικούς καί λαϊκοὺς ἀντίστέκονταν. Ὁ ὀρθόδοξος λαός καταπιεζόταν. Οἱ μεγάλοι ἀνατολικοὶ Πατέρες ἐκείνης τῆς περιόδου ἀποτελοῦσαν πυρῆνες σθεναρῆς ἀντίστασης, ἦταν ὅμως ὑπὸ διωγμὸ ἀπὸ τό ἐκκλησιαστικο-κρατικό status quo,

ἐξόριστοι, ἀποκομμένοι ἀπὸ τά ποιμνιά τους. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἦταν μεταξὺ αὐτῶν. Ἐκ χαρακτῆρος λάτρης τῆς ἐρημικῆς ζωῆς, ἀπεχθανόταν τήν τριβὴ μέ τόν κόσμο, τά διοικητικά καθήκοντα καί τίς διαμάχες. Ἀπὸ τό ἐρημητήριό του, ἐν τούτοις, μέ τά σοφά πύρινα κείμενά του στήριζε τοὺς ὀρθόδοξους Ἱεράρχες καί τό λαό, ὅσους εἶχαν μείνει πιστοὶ στήν Ὀρθοδοξία. Ὁ Οὐάλης σκοτώθηκε σέ μιὰ μάχη. Ὁ Γρατιανός, συναυτοκράτοράς του στή Ρώμη, στό δυτικό τμήμα τῆς Αὐτοκρατορίας, ὄρισε τό Θεοδόσιο, νέο στρατιωτικό ἀπὸ τήν Ἰσπανία, πού ἦταν Ὀρθόδοξος, διάδοχό του (ὁ Ἀρειανισμός δέν εἶχε μολύνει σέ τόσο βάθος τή Δύση ὅσο τήν Ἀνατολή· ἡ δυτική διοίκηση δέν εἶχε ἀλωθεῖ). Ὁ Θεοδόσιος, πού ἔμεινε γνωστός στήν ἱστορία ὡς Μέγας, ἐμπερίστατος σέ πολεμικές ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν Γότθων, ἄργησε νά ἐγκατασταθεῖ στήν Κωνσταντινούπολη. Τό ἀρειανικό κατεστημένο ἐκεῖ δροῦσε ἀνεξέλεγκτο. Οἱ Ὀρθόδοξοι δοκιμάζονταν. Ζήτησαν ἀπὸ τόν Ἅγιο Γρηγόριο, μᾶλλον τόν πίεσαν, νά πάει κοντά τους. Στίς πιέσεις αὐτές προστέθηκαν καί ἔντονες παραινέσεις συναθλητῶν τοῦ Ἁγίου νά πάει νά πολεμήσει τό «θηρίο» στό ἄντρο του.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος κάμφθηκε.

Ἐπίσκοπος ἤδη, ἔφτασε στήν Πόλη, σάν κομάντος, θά λέγαμε σήμερα, στό προπύργιο τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Πατριάρχης καί ἡ πλειονότητα κλήρου καί λαοῦ ἦταν αἰρετικοί. Ὁ Ἅγιος, γι' αὐτούς, εἰσπῆδισε στήν ἐπικράτειά τους ὡς *persona non grata*. Τοῦ ἀπαγορεύτηκε ἡ πρόσβαση στούς Ναούς. Λιθοβολήθηκε κατ' ἐπανάληψη ἀπό πλήθη κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν. Κινδύνεψε νά δολοφονηθεῖ. Πολέμησε ὁμως τήν πλάνη μέ σοφά, ἐνθεα κηρύγματα σέ χώρους ιδιωτικούς. Σιγά-σιγά ἐμπέδωσε στό λαό τήν πίστη τῆς Νίκαιας. Ὁ Θεοδόσιος ἀνέβηκε, ἐπὶ τέλους, στό θρόνο. Οἱ Ἀρειανοί ἔχασαν τά κρατικά ἐρείσματά τους καί συρρικνώθηκαν. Ἄλλοι ἔφυγαν καί ἄλλοι, πού εἶχαν πλανηθεῖ, ἀλλά καί οἱ ἀναπόφευκτοι καιροσκόποι, ἤλθαν στίς τάξεις τῶν Ὁρθοδόξων. Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος εἶχε ἐπιτελέσει τό ἔργο του στήν Πόλη. Θέλησε νά ἐπιστρέψει στήν «ἐρημία» του. Ὁ λαός δέν τόν ἄφηνε. Ἀλλά καί γιά τόν Αὐτοκράτορα ἦταν πολύτιμος σύμβουλος καί συνεργάτης. Ὁ Θεοδόσιος ζήτησε ἀπό τόν ἐν ἐνεργείᾳ Πατριάρχη νά ὑπογράψει ὁρθόδοξη ὁμολογία πίστεως, δηλαδή τούς ὅρους τῆς Νίκαιας. Ὁ Πατριάρχης ἀρνήθηκε καί ὁ Θεοδόσιος τόν ἔπαυσε. Ὁ λαός ζητοῦσε ἐπίμονα τήν ἀνάρρηση

τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου στήν Πατριαρχία. Ἔτσι ὁ Ἅγιος χωρίς νά τό ἐπιδιώξει καί μέ ἔμφυτη ἀπέχθεια πρὸς τά διοικητικά καθήκοντα, πιεσθεῖς, ἔγινε κυρίαρχος Ἐπίσκοπος στή Βασιλεύουσα, χωρίς ὁμως νά δεχθεῖ ἐνθρόνιση, περιμένοντας τό θέμα νά τό τακτοποιήσει Σύνοδος Ἐπισκόπων. Τότε συγκλήθηκε ἡ Β' Οἰκουμενική Σύνοδος στήν Κωνσταντινούπολη, πού μεταξὺ τῶν πρώτων ἀποφάσεών της ἦταν ἡ ἀναγνώριση καί ἡ ἐνθρόνισή του, πού ἔγινε μέ λιτή τελετή.

Ἡ αἵρεση εἶχε ἡττηθεῖ. Ὁ φθόνος ὁμως συχνά εἶναι πιό ἰσχυρός ἀπό τήν αἵρεση! Κάποια μερίδα συνέδρων, πού ἤλθαν καθυστερημένοι, δέν ἔβλεπαν μέ καλό μάτι τήν στήριξη τοῦ Ἁγίου ἀπό τό Παλάτι. Ἀμφισβήτησαν τήν ὁρθότητα τῆς ἀνάρρησής του στό θρόνο μέ αἰτιολογικό ὅτι ἡ χειροτονία του σέ Ἐπίσκοπο εἶχε γίνει γιά τή μικρή Ἐπισκοπή τῶν Σασίμων, στήν Καππαδοκία, ἄσχετα τοῦ ὅτι ποτέ δέν εἶχε ἱερουργήσει ἐκεῖ. Ὁ Ἅγιος τότε, Πρόεδρος ὧν τῆς Συνόδου, παραιτήθηκε ἀπό τήν προεδρία καί τόν θρόνο του ἐκφωνώντας ἓνα μνημειώδη λόγο. Ἀποσύρθηκε στό ἀγαπημένο του ἐρημητήριο στόν Πόντο. Αἰδισμένος ἀπό τίς διαμάχες καί τά τερτίπια πολλῶν συνέδρων στίς Συνόδους, ὅταν τόν κάλεσαν, γέρον-

τα πιά, νά λάβει μέρος σέ νέα Σύνοδο ἀρνήθηκε λέγοντας χαρακτηριστικά ὅτι δέν εἶχε δεῖ καμιά Σύνοδο Ἐπισκόπων νά ἔχει καλό τέλος! Συνέβαλε, βέβαια, μέ ἀνθρώπους του ἐκ τοῦ μακρόθεν στίς ἐργασίες της.

Ἄν ἀναζητήσουμε στήν Ἱστορία περίπτωση διωγμοῦ Ἁγίου ὑπό συνθήκες πού ὁμοιάζουν μέ αὐτές τοῦ μακαριστοῦ Νικοδήμου θά σταθοῦμε σέ ἐκείνη τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ὁ μέγας Ἅγιος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καταδικάστηκε σέ καθαίρεση ἀπό τή διαβόητη «ληστρική» σύνοδο τῆς Δρυός, μέ ὑποκίνηση καί πλήρη στήριξη ἀπό τό Παλάτι. Τόσο τό διάτρητο κατηγορητήριο ὅσο καί οἱ ἀπίστευτες μεθοδεύσεις στή συγκρότηση καί τίς διαδικασίες τῆς συνόδου θά χαρακτηρίζονταν, μέ ὄρους σημερινούς, ὡς πρόδρομος μακιαβελισμός. Ἀκραῖος ἐμπαιγμός κάθε κανονικῆς τάξης. Ὁ Ἅγιος οὐδέποτε ἀποδέχθηκε τή «συνοδική» αὐτή καταδίκη του. Τή θεώρησε ἄκυρη καί ἐπεδίωξε τήν ἀνατροπή της, ἔχοντας ἀπέναντί του πανίσχυρες ἐκκλησιαστικο-κρατικές συμμαχίες. Ὁ διωγμός του προκάλεσε μέγα σάλο στήν Ἐκκλησία μέ ἐμπρησμούς Ναῶν ἀκόμα καί φόνους. Καί ἀκόμα, ἡ στάση του αὐτή ἔγινε αἰτία γιά σχίσμα στήν οἰκουμενική

Ἐκκλησία, γιατί ὁ Ρώμης Ἰννοκέντιος δέν δέχθηκε τήν ἀπόφαση τῆς Συνόδου καί θεωροῦσε τόν Ἅγιο Ἰωάννη κανονικό ἐπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως, καίτοι ὁ τελευταῖος ἐσύρето ἄρρωστος στήν ἐξορία, ὅπου καί παρέδωσε τό πνεῦμα, τό δέ θρόνο του εἶχαν καταλάβει ἄλλοι Ἐπίσκοποι σάν νά ἦταν κανονικοί διάδοχοί του. Ἀκόμα δέ ὁ Ρώμης διέκοψε κοινωνία μέ τούς Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι, κάτω ἀπό τήν πίεση τοῦ Παλατιοῦ, θεωροῦσαν τόν Ἱερό Χρυσόστομο καθηρημένο. Τό σχίσμα, τό πρῶτο μεταξύ Ἀνατολῆς-Δύσης, ἐπουλώθηκε μετά ἀπό χρόνια

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Μηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὐλών-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

καί ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαταστάθηκε σταδιακά, καθὼς ἓνα ἓνα τὰ Πατριαρχεῖα ἔγραφαν στὰ δίπτυχά τους τὸν Ἱερό Πατέρα ὡς Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ θανάτου του· ἀκύρωσαν, δηλαδή, τὴν συνοδικὴ ἀπόφαση τῆς καθάρσεώς του.

Κάποιοι ἀνάγουν τὴ διαφορὰ στάσης τῶν δύο μεγάλων Ἱεραρχῶν, Ἀγίου Γρηγορίου καὶ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, σὲ διαφορὰ χαρακτήρων. Θὰ ἔλεγα, ὅμως, ὅτι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἡ κανονικὴ τῆς τάξεως καὶ καθαρότητα εἶναι θέματα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ παίζονται στὸ πεδίο τῶν χαρακτήρων τῶν ἐμπλεκομένων Ἀγίων. Νομίζω ὅτι οἱ συνθῆκες εἶναι αὐτές ποὺ καθορίζουν μονοσήμαντα τίς πράξεις τους. Γιὰ νὰ γίνω πιὸ σαφής, ἅς ὑποθέσουμε ὅτι ὁ Ἱερός Χρυσόστομος βίωνε τὴν ἀμφισβήτηση κατὰ τὴν ἀπό τῆς συνθῆκης ποὺ τὴ βίωσε ὁ Ἅγ. Γρηγόριος. Τότε καὶ αὐτὸς θὰ παραιτεῖτο. Ἀντίστοιχα, ἔστω ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος διωκόταν κατὰ τὴν ἀπό τῆς συνθῆκης ὁμοίως μέ ἐκεῖνες τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Τότε καὶ αὐτὸς θὰ ὑπερασπιζόταν τὴ θέση του. Χωρὶς... νὰ ἀλλάξουν χαρακτῆρα! Τὰ παραδείγματα καὶ τῶν δύο Ἀγίων Πατέρων χαράχτηκαν στὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς πρότυπα πολιτείας,

εἰδικὰ γιὰ Ἐπισκόπους, καίτοι φαινομενικὰ ἀντιφάσκουν.

Στὴν περίπτωσή του, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος εἶχε ὄντως χειροτονηθεῖ ὡς Ἐπίσκοπος Σασίμων, μετὰ ἀπὸ πιέσεις τοῦ φίλου του Μεγάλου Βασιλείου. Εἶχε ὅμως τελικὰ ἀρνηθεῖ νὰ διαποιμάνει τὴ μικρὴ αὐτὴ Ἐπισκοπή, ποὺ σπαρασσόταν ἀπὸ ἱντριγκες καὶ διχόνοιες, ὡς διαφιλονικούμενη ἐπαρχία ἀπὸ δύο Ἀρχιεπισκοπές. Ἐνιωθε ψυχικὴ ἀδυναμία καὶ ἀποστροφή νὰ ἀντιμετωπίσει τέτοια προβλήματα. Ἡ ἄρνησή του πίκρανε τὸ μεγάλο φίλο του. Στὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶδαμε πῶς ἀνέβηκε. Ἄν, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος δὲν εἶχε κάνει τὴ θυσία νὰ παραιτηθεῖ, ἄλλ' εἶχε ἐμμένει στὴ θέση του (καὶ εἶχε ἐρείσματα, ἀφοῦ τὸν εἶχε ἤδη ἐνθρονίσει μιὰ μεγάλη Σύνοδος καὶ μάλιστα χρημάτιζε πρόεδρος τῆς), θὰ ἔδινε «ἀγιοπατερικὸ» ἄλλοθι σὲ ποικίλες ἐκτροπές, ποὺ στοὺς μετέπειτα αἰῶνες, καὶ ἰδίως στίς μέρες μας, ἔχουν γίνεи, δυστυχῶς, καθεστῶς. Ὅπως, π.χ., στὴν περιφρόνηση τῶν μικρῶν ἐπαρχιακῶν ἐδρῶν καὶ στὴν προτίμηση ἀπὸ ἐπιδόξους Ἐπισκόπους τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων· στὴν προσχηματικὴ, «κατ' οἰκονομίαν, πρὸς κάλυψη ἀνάγκης», ἀνοχὴ τοῦ μεταθετοῦ τῶν Ἐπισκόπων ἀπὸ μικρὲς σὲ

μεγάλες ἐπαρχίες· στήν ἀνοχή τῆς ἐπέμβασης κοσμικῶν ἀρχόντων πρὸς στήριξη ποιμεναρχῶν στοὺς θρόνους τους (ὁ Ἅγιος Γρηγόριος στή φάση ἐκείνη διέθετε τὴν πλήρη στήριξη τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου) κτλ. Ἀκόμα, ἡ ἐμμονή του θά κηλίδωνε, ἴσως, τὴν ἀγία φήμη του: ὁ διαθρυλούμενος ἔρωτάς του πρὸς τὴν ταπεινὴ ἀσκητικὴ μόνωση καὶ προσευχὴ θά ἔχανε τὴ δυναμικὴ του ὡς φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ τὸ λαό, μιά καὶ ἡ σπουδαιότητα τοῦ θρόνου θά πρόβαλε τότε ὡς ἰσοδύναμος ἀνταγωνιστικὸς παράγων γιὰ τίς ἀποφάσεις του!

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἅγιο Χρυσόστομο, εἴχαμε ρωτήσῃ τον μακαριστό μας Ἐπίσκοπο: «Δέν θά ἦταν καλύτερα νά εἶχε παραιτηθεῖ καὶ νά μὴ γίνῃ τόσο κακός»; «Κοιτάξτε,», μᾶς εἶχε πεῖ, «ἂν εἶχε παραιτηθεῖ, θά στήριζε μέ τὴν ἀνοχή του τὴν καθιέρωση τῆς αὐθαιρεσίας καὶ καταπάτησης νόμων καὶ κανόνων στίς συνοδικές διεργασίες, ὡς ρουτίνας πού ἀφήνει ἀδιάφορη τὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλη-

σίας». Με ἄλλα λόγια, ὁ Ἱερός Χρυσόστομος καὶ οἱ λίγοι συνοδοιπόροι του, καίτοι βίαια ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἐξέφραζαν τὴν καθολικὴ συνείδησή Της, πού λαχταρᾷ καὶ ἀγωνίζεται μέχρι αἵματος γιὰ τὴν καθαρότητα καὶ γνησιότητα τῆς ἀποστολικῆς Της πορείας μέσα στὸν κόσμο.

Αὕτῃ ἡ ἀγωνία ἦταν γιὰ τὸν μακαριστό Ἐπίσκοπο πυξίδα στήν πορεία του. Δέν ἦταν ὁ θρόνος πού διεκδικοῦσε, οὔτε τὴ διακονία του τὴν περιόριζε σέ αὐτόν. Ἡ καρδιά του φλεγόταν καὶ φώναζε ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὡς «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», πρὸς τοὺς συνεπισκόπους του, πού εἶχαν ἀρπάξει καὶ διαγοῦμιζαν τὴν ἐπαρχία του: «οὐκ ἔξεστὶ σοι». Καὶ στό λαό, πού τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ Θεός νά ποιμάνει, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόν εἶχαν βίαια στερῆσει, διατράνωνε: «Ἐγὼ δέν σᾶς ἀπαρνοῦμαι, γιὰ νά βολευτῶ σέ ἄλλες θέσεις καὶ θρόνους, ἔστω καὶ περιοπτους»!... Ἱ. Χ. Οἰκονομάκος

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

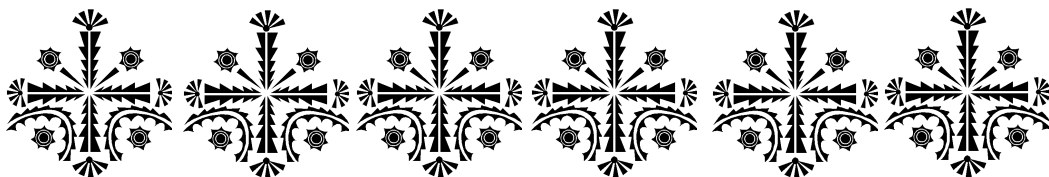
Διεύθυνση: www.el-pliροφοrisi.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιὰ μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr

Κατακολούθηση στά ἴχνη τοῦ Κυρίου στήν Αἴγυπτο καί στό Σταυρό

Δημοσιεύουμε στό φύλλο αὐτό μιὰ ἐπιστολή τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο τ. Ἀθηνῶν Ἱερώνυμο. Τοῦ ἔγραψε τόν Δεκέμβριο τοῦ μαρτυρικοῦ γιὰ τόν ἐπίσκοπό μας ἔτους 1974, τοῦ ἔτους τῆς ἐξορίας καί τῶν σκληρῶν διωγμῶν. Ἐπικοινωνήσε ὁ μαρτυρικός ἐπίσκοπος Νικόδημος μέ τόν ἀγαπητό του πατέρα καί μαρτυρικό Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο, γιὰ νά τοῦ εὐχρηθεῖ γιὰ τή γιορτή τῶν Χριστουγέννων. Ἀπό τίς πρῶτες λέξεις ὁ ἀναγνώστης κατανοεῖ ὅτι δέν πρόκειται γιὰ τυπικές εὐχές πού ἀπό συνήθεια ἀνταλλάσσουν οἱ ἄνθρωποι τίς μέρες αὐτές. Ἡ ἐπιστολή ἀποτελεῖ θεολογικό δοκίμιο ἀλλά καί ἔκφραση στό χαρτί τῆς μαρτυρικῆς ἐμπειρίας καί γι' αὐτό ἀποτελεῖ θησαυρό πνευματικό. Μέ λακωνικό τρόπο παραθέτει τίς βασικές ἰδέες: α) τοῦ μυστηρίου τοῦ σταυροῦ πού βιώνει ὁ σαρκωθείς Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπό αὐτά τὰ σπάργματα, ὅταν ἀναγκάζεται διωκόμενος ἀπό τόν Ἡρώδη νά βρεθεῖ στήν ἐξορία τῆς Αἰγύπτου. β) τοῦ μυστηρίου τοῦ σταυροῦ πού ζεῖ ἡ Ἐκκλησία στήν ἱστορική πορεία της. Ἡ εὐχή ἡ τελική καί γιὰ τοὺς δύο (τόν παραλήπτη καί τόν ἀποστολέα) εἶναι νά κατακολουθῇ στά ἴχνη τοῦ Χριστοῦ στήν Αἴγυπτο καί στό σταυρό, γιὰ νά γίνουν μέτοχοι καί τῆς ἀναστάσεως καί τῆς αἰωνίου ζωῆς.

†Ο μητροπολίτης
Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος
Νικόδημος

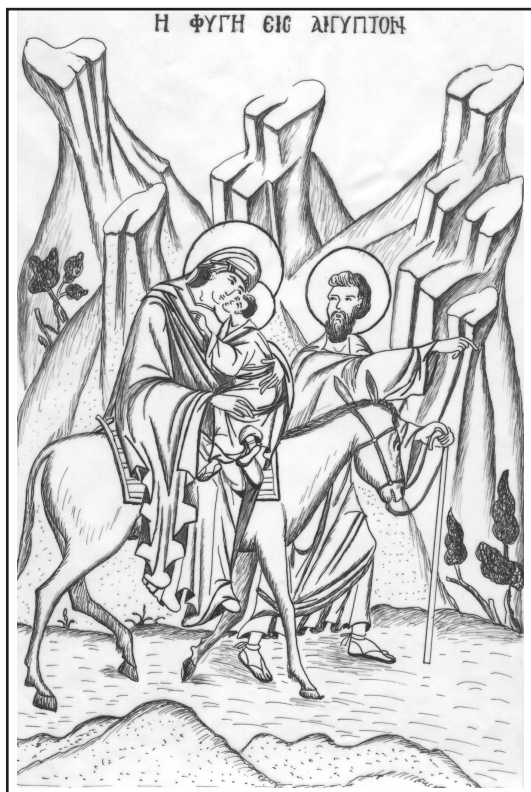
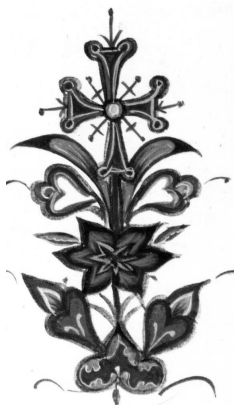
Ἐν Ἀγία Παρασκευῇ τῇ 21ῃ Δεκεμβρίου 1974

Μακαριώτατε,

Πρό τῆς Ἀγίας Βηθλεέμ ιστάμενοι, ἐν ᾗ ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ σάρκα φορέσας καὶ ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις ὁμοιωθεὶς παραγενόμενος Φάτνῃ ἀνακλιθῆναι κατεδέξατο, ὑπὸ δέ τῆς μανίας τοῦ Ἡρώδου διωκόμενος σὺν τῇ Μητρί καὶ τῷ Προστάτῃ ἐν Αἰγύπτῳ ὡς ἐν ἐρήμῳ ὤκησε, τό μυστήριον τῆς ἐαυτοῦ σαρκὸς ἥτις ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία προτυπώσας, ἥτις αἰεὶ ὑπὸ τῆς μανίας τῶν ἐξουσιῶν τοῦ ἄρχοντος τοῦ αἰῶνος τούτου διωκομένη ὅτε μὲν ἐν σπηλαίῳ κρύπτεται ὅτε δέ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ ὡς ἐν Αἰγύπτῳ διάγει, τῇ Ὑμετέρα Μακαριότητι, τῇ σεβασμῇ καὶ πεφλημένῃ, ἀπὸ καρδίας προσαγορευόμεν, ἰκετεύοντες τῷ σαρκωθέντι Λόγῳ, ἵνα καὶ Ὑμῖν καὶ ἡμῖν χαρίσται τὴν δωρεάν τῆς κατακολουθήσεως τοῖς ἵκνεσιν Αὐτοῦ τῇ Αἰγύπτῳ καὶ τῷ Σταυρῷ, ἵνα καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς μέτοχοι γενόμεθα.

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

†ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 2013

Άρθρα γραμμής

Ήγετικό πάθος με έπένδυση αγοραί-
ας μανίας, Μητροπολίτου Αττικής και
Μεγαρίδος Νικοδήμου 324, 2. Στοχα-
σμοί οδύνης και απορίας, Μητροπολίτου
Αττικής και Μεγαρίδος Νικοδήμου 325,
1. Τά πέντε μηδενικά που δέν έγραψαν
ιστορία, Μητροπολίτου Αττικής και Με-
γαρίδος Νικοδήμου 326, 1. Ό Μητροπο-
λίτης Αττικής και Μεγαρίδος (α), Αρχιμ.
Ειρηναίος Μπουσδέκης 327, 1. Ό Μητρ-
οπολίτης Αττικής και Μεγαρίδος (β),
Αρχιμ. Ειρηναίος Μπουσδέκης 328, 1.
Ή σταυρωμένη Αρχιερωσύνη μου, Μη-
τροπολίτου Αττικής και Μεγαρίδος Νι-
κοδήμου 329, 1. Ό Μητροπολίτης Αττι-
κής και Μεγαρίδος (γ) 329, 10. Ό Μητρ-
οπολίτης Αττικής και Μεγαρίδος (δ),
Αρχιμ. Ειρηναίος Μπουσδέκης 330, 2. Ό
έκπλεσμός της δικαιοσύνης, Μητροπο-
λίτου Αττικής και Μεγαρίδος Νικοδή-
μου 331, 1. Ό Μητροπολίτης Αττικής και
Μεγαρίδος (ε), Ήμέρες έξορίας και
διωγμού Αρχιμ. Ειρηναίος Μπουσδέκης,
331, 4. Ό Μητροπολίτης Αττικής και Με-
γαρίδος (στ), Καταδίκη σέ ατίμωση και
ανέχεια Αρχιμ. Ειρηναίος Μπουσδέκης,
332, 6.

Συνεργάτες

Μετάθεση ύποδειγμάτων (β), Μον. Cor-
nelia (Rees)-Dr. Lunne Pappas 324, 7. Τη-
λεοπτικές ανακρίβειες, Σχολιαστής 324,
10. Όριζοντίως και καθέτως, Άλ. Έ. Για-
κουμάκης 324, 14. “Πόθεν έσχες” και στό
χώρο της Έκκλησίας, Μακαβαίος 326, 8.
“Τί έπράξαμεν;”, Σχολιαστής 326, 11.
Φανταστικοί διάλογοι στην τραγική πρ-
αγματικότητα, Σ.Κ.Χ. 326, 14. “Καί νυν
άγοις έσθλόν έπί τέρμα πορείας”, Αρχιμ.
π. Δανιήλ Αεράκη, Προσφώνησι στην
έξοδιο άκολουθία του μητροπολίτου Ατ-

τικής και Μεγαρίδος Νικοδήμου 327, 9.
Στήν Κουκουσό της Πάρνηθας, άλλως ή
έκδημία ενός άγίου ιεράρχου στον τόπο
της άδικης έξορίας του, Δημήτριος Ν.
Παπουτσιδάκης 327, 11. Μνημόσυνο
διωγμών και έξορίας, Έπιμνημόσυνη
όμιλία στό τεσσαρακονθήμερο μνημόσυ-
νο του μακαριστού μητροπολίτου Αττι-
κής και Μεγαρίδος Νικοδήμου, Αρχιμ.
Ειρηναίος Μπουσδέκης 328, 10. Σταυρω-
θήτω, Κωνσταντίνος Κούκης 330, 11.
Σεβ. Μητροπολίτης Αττικής και Μεγα-
ρίδος Νικόδημος. Στόν απόηχο της Κοι-
μήσεώς του, Ίωάννης Λώλης 330, 13. Άξι-
ος εργάτης της Έκκλησίας, Έ. Χ. Οίκο-
νομάκος 331, 12. Βίοι παράλληλοι, Έ. Χ.
Οίκονομάκος 332, 8.

Πατερικά

Οί φωτισμένοι της ιστορίας στέκονται
πλάι μας, Κανόνας Τριών Ίεραρχών 324,
1.

Ντοκουμέντα

Όδύνη και πλήρωμα έμπειρίας, από τό
ήμερολόγιο του μητροπολίτου Αττικής
και Μεγαρίδος Νικοδήμου 327, 6. Έκλο-
γή και χειροτονία μητροπολίτου Αττι-
κής και Μεγαρίδος Νικοδήμου 328, 6.
Άνταύγες στό σκοτάδι της έξορίας, από
τό ήμερολόγιο του μητροπολίτου Αττι-
κής και Μεγαρίδος Νικοδήμου 329, 13.
Στιγμές αδυναμίας, Νίκος Καμβύσης,
328, 15. Πρός τους 19 άδελφούς Αρχιε-
ρείς που τον καταδίκασαν χωρίς δίκη, ό
Αττικής και Μεγαρίδος Νικόδημος 330,
1. Στιγμές έκκλησιαστικών φρικαλεοτή-
των 330, 6. Άνασφάλειες και φόβοι των
ένόχων, μητροπολίτου Αττικής και Με-
γαρίδος Νικοδήμου 331, 10. Θρόμβοι Αϊ-
ματος, Νίκος Άρβανίτης 331, 16. Ίδιό-
γραφη Διαθήκη Μητροπολίτου Αττικής
και Μεγαρίδος Νικοδήμου 332, 1. Κατα-
κολούθηση στά ίχνη του Κυρίου στην Αϊ-
γυπτο και στό Σταυρό 332, 14.